

РОЗДІЛ 1

ОКЕАН

Наша історія розпочинається посеред океану, де панували великі хвилі, могутній вітер і дощ, грім та блискавка і де вночі лютував шалений буревій. Отож у цьому страхітті потопав вантажний корабель, який ішов під воду дедалі глибше... глибше... глибше... аж на самісіньке дно.

На поверхні погойдувалися сотні дерев'яних ящиків, проте буревій безжально лупцював, кружляв і перекидав їх із боку на бік, тож вони й собі поступово занурювались у товщу води. Океан поглинав їх один по одному, доки на поверхні не лишилося тільки п'ять ящиків.

Утім, над ранок буревій ущух. Довкола, скільки сягало око, не було ані хмар, ані човнів, ані суші — лише спокійні води, чисте небо й ті ж таки п'ять дерев'яних ящиків, що ніби неохоче гоїдалися на хвилях. Отак минуло багато днів. А потім на обрії нарешті з'явилася зелена пляма. І чим далі течія

відносила ящики, тим більше зелена пляма скидалася на дикий скелястий острів.

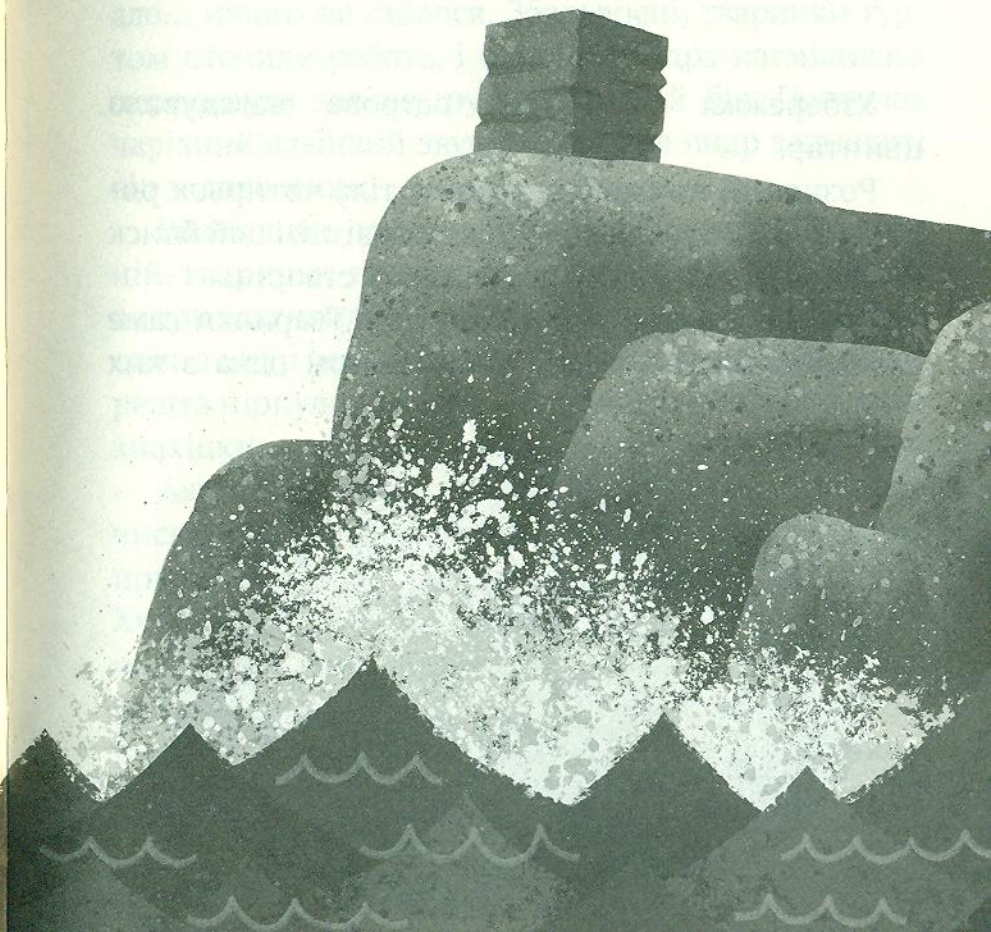
Певної миті потужний поштовх хвилі викинув один із ящиків на берег і гепнув об скелю з такою силою, що деревина розтрощилася на друзки.

І тепер, любий читачу, настав час відкрити тобі, що ж було в отих ящиках. А були в них щільно запаковані новісінькі роботи — в кожному по одному, і позаяк ящиків на борту налічувалося понад сотню, то й роботів пливло стільки ж. Вантажний корабель транспортував їх, доки не був захоплений буревієм, тож до острова прибилося лише п'ять ящиків, чи то пак усього чотири, бо один ввігнався у скелю і його робот розлетівся на сотні маленьких частинок.

Утім, лиха доля спіткала і другий, і третій, і четвертий ящики. Вони теж розбилися об скелю, їхні уламки розлетілися навсбіч, а роботи розпалися на окремі деталі. Тулуби й кінцівки розкотилися по всьому рифу. Голови шубовснули в утворену припливом затоку. Ноги потрапили в полон хвиль...

А тоді з'явився останній, п'ятий ящик. Він плинув назирці за попередніми, проте, замість

розбитись об скелю, лишився у воді, серед решток своїх супутників, і незабаром хвилі здійняли його в повітря. Отож, ширяючи й кружляючи понад водою, він досягнув найвищої скелі і, попри те, що був розтрісканим і покоробленим, зберіг свого робота неушкодженим!

РОЗДІЛ 2

МОРСЬКІ ВИДРИ

Узбережжя північного острова нагадувало цвинтар.

Рознесені по скелях, розбиті тіла чотирьох роботів виблискували в ранковому світлі, і цей блиск привернув увагу дуже допитливих створінь.

То була зграйка морських видр. Тваринки саме бавилися на мілководді, коли раптом одна з них

помітила якесь миготіння. Тієї-таки миті всі видри немов закам'яніли і принюхалися, намагаючись уловити запах у повітрі, проте їхні носики відчули лише аромат моря. Тоді видри обережно посунули до скель, аби роздивитися те, що їх зацікавило, і поволі наблизилися до уламка одного з роботів.

Найбільша видра простягнула лапу, щосили зацідила по залізю й блискавично відскочила назад, але... нічого не сталося. Збадьорені, тваринки гуртом оточили робота, і ще одна видра насмілилася перекинути залізну руку на інший бік. Пролунав чарівний дзвінкий звук, що змусив видр запищати від задоволення.

Розлігшись довкола цікавих блискучих штуkenцій, тваринки заходилися гратись із ними, а деякі видри вирушили на пошуки інших заліз'як. Щойно одна з видр побачила в затоці голову робота, як усі решта пірнули у воду й зібралися на дні коло своєї знахідки.

Аж раптом вони помітили дещо інше... Серед численних уламків стояв цілий ящик! Подряпаний, покороблений, із пробоїною нагорі, але цілий! Хутко видряпавшись на скелю, видри дістались ящика і тицьнулися у пробоїну своїми хутряними пичками, прагнучи дізнатися, що ж ховається у середині. Те, що вони побачили, було новісіньким роботом, дуже відмінним од інших роботів, адже

він являв собою одну суцільну деталь і до того ж досі перебував у тугій упаковці.

Видри затято, з насолодою взялися роздирати обгортку, адже та виявилася дуже м'якою і неймовірно приємно чвакала. Морський бриз відносив клаптики геть, і в метушні одна з видр випадково натиснула кнопку на потилиці робота.

Клац.

За кілька секунд усередині дерев'яного ящика почала відбуватись якась чортівня, залунав низький звук, що ніби вібрував, і всі видри враз завмерли, уважно придивляючись. Тієї-таки миті робот розплющив очі.

РОЗДІЛ 3

РОБОТ

По всьому було видно, що його комп'ютерний мозок завантажується, що одна по одній в ньому запускаються різноманітні програми, а вже невдовзі він озвався:

— Вітаю, мене звати РОЗЗУМ модуль-7134, але ви можете звертатися до мене Роз. Допоки мої автоматичні системи активуються, я розповім вам про себе. Коли активацію моїх систем буде завершено, я зможу рухатися, спілкуватись і вчитися. Просто дайте мені якесь завдання, і я його виконаю. Поступово я винайду найкращі способи виконання ваших завдань, а отже, стану найкращим роботом. Якщо ж вам не потрібна буде моя допомога, я перебуватиму осторонь, зберігаючись у чудовому, справному стані. Дякую, що приділили мені час. Тепер я цілком активована.